

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinqve Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

De aliis Militarium Ordinibus, qui sub Regula S. P. N. Benedicti militasse dicuntur. cap. XCVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38372

Magistri perpetui Militum S. Stephani. Cap. XCIII.

OSMYS Medices Ioannis filius, magnus D. Hetruriae, primus Ordinis Magister, anno 1561. praefuit annis plus minus 15. Obiit anno 1575. undecimo cal. Maii. ætatis suæ anno 55.

Franciscus Cosmi filius, magister II. praefuit annis 13. obiit anno 1589.

Ferdinandus, Cosmi filius, Francisci frater, S. R. E. Diaconus Cardin. & Magnus Hetruriae Dux, Magister III. nunc praestefelissimè.

Cardinales, & Archiepiscopi, Ordinis Militum Sancti Stephani. Cap. XCV.

RATER Alexander de Medicis, Florentinus Eques Militum, Ordinis S. Stephani, & Archiepiscopus Florentinus, a Gregorio Papa XIII. creatus est, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Tituli Sanctorum Quirici, & Iulite, anno Domini 1583. Adhuc viuit.

De alijs Militarum Ordinibus, qui sub Regula S. P. N. Benedicti militasse dicuntur. Cap. XCVI.

ERVNTVR, & alij tres Ordines Militares olim sub Diui P. N. Benedicti Regula militasse; quorum primus est.

Ordo Militum S. Io. Baptiste, siue Eleemosynarum, vulgo Hierosolymitani, qui postmodum Rhodiani, nunc Melitenenses appellantur. Hi quavis nunc, sub auspiciis D. Augusti. vitam agant, a Monachis tamen Benedictinis originem suam primariam habuisse manifestum est, ut testatur reliquit Dominus Gulielmus Episcopus Tyri in Hist. sua Sacra, lib. 18. c. 5. sic inquit; Amalphitani Monasterium erigunt in honorem Dei Genitricis ante ianuam Ecclesiae Dominicæ Resurrectionis, simul cum ijs officinis,

nis, quæ ad usus Monachorum, & suæ gentis hospitium poterant ali-
quam præstare commoditatē. Quo factō de partibus suis, tã Mona-
chos, quã Abbatem transferentes locum regulariter instituunt; quæ
quia Latini habitabãt, Monasterium de Latina appellarunt: ibidem-
que Monasterium in honore Beatæ Magdalene Monialium erexe-
runt ad obsequium aduentantium mulierum peregrinantium. Qui-
bus omnibus Amalphantani singulis annis summam pecuniariam, ad
eorum alitionem supportabant. Hæc Tyrius. Huiusmodi autē Mo-
nachos, ex nullo alio cœnobio assumptos, quam a Cauensi, quod nõ
longè ab Amalphi situm, tunc temporis sub Regula D.P.N. Benedi-
cti, & Congregatione Cluniacensis, regulariter viuebat, ex multis pro-
bari posset, quorum duo tantummodo hic attingam. Vnum est Pri-
uilegium Balduini illius nominis IIII. cognomento Leprosi, Regis
Hierusalem VII. datum S. Benincasæ tunc temporis Abbati Cau-
ensi, in quo immunitatem Monasterij sui eidem concedit sub ta-
li tenore.

In nomine Sanctæ & indiuiduæ Trinitatis, Patris, & filij, & Spiri-
tus Sancti, Amen. Notum sit omnibus tam futuris, quam præsentibus,
quod Ego Balduinus, per Dei gratiam in Sancta ciuitate Hieru-
salem latinorum Rex VI. dono, & remitto pro remedio animæ meæ,
& inclytæ recordationis prædecessorum meorum tibi Benecasa, Ve-
nerabilis Abbas Cauensis Cœnobij, & Successoribus tuis, & prædi-
cto Monasterio in perpetuum, Ancoraticum Nauis tuæ, id est, Mar-
cham vnã Argenti, quam Naues accedentes, de consuetudine da-
re solent. Dono etiam vobis, & concedo nihilominus in perpetuum,
ut liberum ad terram meam habeatis accessum, & ex ea recessum,
ita quod accedentes de rebus Monasterij quas venales introduxerit-
is, nihil penitus alicuius occasione consuetudinis tribuatis. Ab-
euntes uero, de rebus quas ad opus Fratrum, & Monasterij usum, uo-
biscum detuleritis, nullam penitus exactionem ammodo reddere
teneamini. Vt huius igitur donationis & concessionis meæ pagina
rata uobis teneatur in æternum, & indissoluta, præsentem cartam
testibus subscriptis, & sigillo meo muniti præcepi. Factum est hoc
anno ab Incarnatione Domini M. C. LXXXI. Indictione XV. Hu-
ius rei sunt testes, Ioscelinus Regis Senescalcus, & N.....

A N N O T A T I O.

*Duo uidentur in præfato instrumento ueritati obnoxia; Vnum quod
uocatur hic Balduinus, Rex VI. cum VII. fuerit, primus enim fuit Go-
dofridus Bullonius; secundus Balduinus eius Frater, tertius Balduinus II.
eius*

eius Gener. quartus. Fulco eius quoque Gener; quintus Balduinus III. eius filius; sextus Almericus, eius Frater; & septimus hic Balduinus IIII. sed fortasse ex antiquitate ipsius instrumenti, punctus unus, siue Littera 7 a tineis corrosa, quæ hanc controuersiam peperit: Alterum quod datum dicitur anno 1181. Indictione 15. cum vt ex Indictionibus videre est, anno prædicto 1181. Indictio 44. fuerit non 15. At huic scrupulo facile occurritur, si dicamus tunc temporis Indictiones solere incipi computari, non a Calendis Ianuarij, ut nunc ex institutione Romanæ Ecclesiæ fit, sed ab VIII. calendas Octobris, & sic unus annus duabus quasi Indictionibus seruebat.

Alterum, quo probatur Monachos Cauenses fuisse horum Militum institutores, est testimonium R. P. D. Victorini ab Auersa, Abbatis nunc S. Senerini Neapoli, tunc uero sui Monasterij Cauensis, qui in Catalogo Sanctorum sui Monasterij ad me transmissio, sic de S. Petro Abbate tertio loquitur: Sanctus Petrus Salernitanus, Abbas tertius dicti Monasterij, Urbani II. Pontif. Max. institutor: & Militum Hierosolymorum Institutor primus.

Ab illis autem Monachi, qui Hierosolymis tunc habitabant, Milites Hierosolymitanos originem traxisse affirmant omnes ferè, qui de eorum origine ex professo tractant, ut Vincentius, lib. 27. Antoninus in 2. part. Hist. tit. 15. capit. 20. Polydorus Virgilius de Inuent. rer. lib. 7. cap. 5. Raphael Volaterranus, lib. 21. Anthropologia; Paulus Morigia, de Origine Relig. & alii infiniti, ad quos curiosum Lectorem remitto, qui de eorum institutione plura cupit.

Secundus Ordo Militum, qui Diui P. N. Benedicti instituta sequuti sunt, est Militum Templariorum; qui ideo Benedicti normam sequi reputati sunt, quod à sancto Bernardo Clarenallensi Abbate, Regulam Bene uiuendi acceperint, ut claret ex eius Epistola ad Milites Templi.

Tertius Ordo, est Militum S. Georgij, de quibus sic scribit Hieronymus, Pauli in prou. omn. Eccles. Militia B. Mariæ de Montefia, & S. Georgij Cisterciensis Ordinis. Vtrum tamen hic Ordo Regulam Diui Benedicti seruet ignoro. Arbitrarer potius ideo Cisterciensis Ordinis appellari, non quod Regulam quæ seruât Cistercienses, sequatur, se quod, vel sub eorū correctione sint, vel eorum gaudeant priuilegijs. Sicut Ordo Militum SS. Mauritij, & Lazari à Pio Papa III. renouatus, scribitur Ordinis Cisterciensis a Paulo Morigia in vltima sua editione de Orig. Relig. hac sola cõsideratione, vt opinor, quod illius Ordinis Priuilegiorum sit particeps. De alijs verò Ordinibus
duobus

duobus præcedentibus, idè in præseptiarum pauca attuli, quod primus, S. Ioannis Hierosolymitani, scilicet, iam ab Ordine nostro discretus sit; secundus Templariorum ex toto abolitus.

Cur non omnes Viri illustres, & Sancti huic presenti libro appositi. Cap. XCVII.

Hæc, quæ de Ordinibus diuersi habitus, sub Regula Diui P. N. Benedicti viuentibus, eorumque Generalibus, & Viris illustribus, scriberem habui. Non ignoro tamen plures alios Viros sanctitate conspicuos, & doctrina venerabiles fuisse, qui ad meam notitiam non perueniunt, tum quod Historijs huiusmodi Ordinum destitutus fuerim, tum etiam quod nec litteris, nec amicitia, quod iuste & pie ab alijs optabam, extorquere potuerim. Quis enim adeo iudicij inops reperiatur, ut putet unum Cisterciensem Ordinem toto Orbe famosissimum, & sanctis Viris in illo feracissimo Sanctorum, Diui Bernardi, seculo repletum, cuius Virorum Monasteria quater mille, Mulierum sex mille numerum excedebant, ad tantam inopiam redactum, ut ad summum triginta aut quadraginta Sanctis (plures enim reperite non potui) contentus uideatur? De Scriptoribus Ecclesiasticis, aut Prelatis non loquor, quorum tanta fuit multitudo, ut beata illa Ecclesia reputaretur, quæ aliquem illius Ordinis Monachum Pastorem sibi deligere poterat, ut egregie prodit Franciscus Belforestius in magnis Annalibus Franciæ, lib. 4. cap. 5. Sufficiat mihi incepisse, alijsque uiam aperuisse felicius perficiendi, quod a me, ut opinor, nec infeliciter tentatum est.

FINIS LIBRI PRIMI.

I LIGNI